

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ Н. Ненадовићъ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 17.

Колумбъ.

Јошть у древности служила е Индия за удивление. Тамо се тражило дубоко знањ, изредно художество, а највише неброено благо. Али до 15. столѣтја други путъ у ту земљу ние био познатъ, осимъ дугачкогъ и опасногъ пута крозъ Бедуине и преко Египта и Абисиниѣ. Неке су главе себи већ то питанъ предложили, како би се око Африке могло обићи, и пловениѣмъ брже и безбѣдниѣ у Индию доћи? У 14. и 15. столѣтју били су Португалци најодличнији морепловци, и краљ Јованъ II. послао е одважногъ мужа Вартоломея Диаса, да тај морски путъ у Индию одкрие. Онъ одкрие врѣ Африке, кое е краљ у радости назвао „предгорие добре надежде“, и мислио е да веће бити тежко удалѣну Индию наћи.

У то доба появи се други у мислима смѣли мужъ. Шта, мисляше онъ, ние ли земля округла? Не читамо ли у описанијама путованя, да се Индия у неизмѣрной той далбини къ востоку пружа? и дали се неби могло тамо доћи, све на западъ пловећи? Нису ли португалски морепловци често виђали како су волне морске мртва тѣлеса, вешто ураћена дрва, и непознату неку трску са запада овамо терале? И нису ли то знаци, да мора бити землѣ на западу? да л' е грдни океанъ толика морска пустина, и дали се сва сува земля само на половини земногъ шара стисла? Много е јошть више о томе размишљавао, и увѣривши се овако о истинитости свога мишленя, заклучи да исто у дѣйство приведе.

Кристофоръ Колумбъ — ово е име било памятодо-стойногъ мужа — рођенъ е у Ђенови. Јошть као дете посветио се морепловскомъ занимаю. Нѣговъ високи духъ скоро се увѣрио, да ће онъ безъ званиа у геометрии, звездарству и земљопису остати само простъ лаћаръ, и зато се съ највећомъ ревности одао тимъ наукама. Одъ свое 14. године био е постояњ на мору; у едномъ кора-блѣкрушению показао е онъ велико дрзновенѣ и неу-страшимо присутствие духа.

Онъ е био на португалскимъ лаћама, кадъ су мно-ге морске путове одкрили, и доцниѣ постао е тако вештъ у морепловству, да е мало нѣму равни било.

Користъ овогъ предузећа хтео е онъ своје отече-ству Ђенуи обратити; али нѣгови саотечественици, едно

збогъ великогъ трошка, съ чимъ би се лаће за путъ спремили, друго збогъ претерани Колумбови идеа, на-звали су га ветрогоньомъ. У Лизабону ние болъ ус-пѣо; међутимъ е онъ, докъ се трудио, да свое мишле-нѣ двору шпанскомъ препоручи, послао свога брата у Енглеску, али су ту мислили да саниа, и неки е мислио кадъ би се тако далеко пловило, то би се морало све дублѣ и дублѣ низъ воду силазити, да се неби никадъ могло на узвишену површину мора опетъ попети. На-последку после 5 год. испадне за рукомъ едномъ Колум-бовомъ приятелю, те е благородну Изабелу, краљицу шпанску и супруга нѣногъ Фердинанда склонио, да даду Колумбу три лаће. Уговоромъ еднимъ буде потврђено, да е Колумбъ за славногъ адмирала свию нови мора и за вице краля свию нови земалѣ и острова, што онъ пронашао буде, наименованъ био; да му десета часть одъ свию прихода припадне, и да сва ова достоинства и сва користъ нѣговимъ наслѣдницима остане. Лаће су биле среднѣ и мале; цело людство на лаћама саставило се изъ 120 лица, одъ кои се више нѣи нерадо примили овогъ, као што се чинило, безразсудногъ предузећа.

Трећегъ Августа 1492. године пре излазка сунца отишла е ова мала флота, у присуству неброено много гледаоца. Далеко су ѣи исти гледаоци очима пратили. После неколико дана породи се восточни ветаръ, кои е ову возидбу здраво ускорио. Брзо су све землѣ изчез-ле. Ужасна мисао за оне люде, кои су се беснећимъ волнама подвргли у таквимъ само собицама, кое су одъ целогъ живогъ света одцеплѣне и опасне и кое су одъ балвана и дасака саграћене; свудъ унаоколо море и не-бо, непрестано су далѣ и далѣ терани, предвођени одъ едного дрзкогъ човека, кои никакву другу вештину о той цѣли ние имао, осимъ што га е нѣгово уображенѣ ва-рало! Заиста, ние требало морнаряма замерити, што су се устрашили; и што су проклињали, онога кои е више одъ сто люди тако ладнокрвно у пропасть водило.

Колумбъ е међутимъ свима нѣима своимъ покоемъ удивление и поверенѣ улио. Непрестано е онъ стаю са мѣриломъ и другимъ инштрументима на крову лаће, и бележио е и најманѣи случай; само е по неколико ча-сова спавао. Гди е примѣтно да е страшно и опасно, ту е приятельски говорио; свое незадовольне ободр-

вао је обећањима. Ветаръ је све яче дувао, а лађе су као стреле напредъ летиле. Првогъ Октобра били су они већъ 707 миља одъ свога отечества удалѣни. Њиовъ стра' сваки је часъ све већма растио. Сада имъ се еданъ зрачакъ надежде покаже. Едно ято птица застави се на њиову катарку. Али они нису знали да су то морске птице, које више одъ 100. миља далеко летити могу. После неколико дана било је море са зеленомъ невоомъ морскомъ травомъ покривено, да су се лађе у пловиену свомъ скоро зауставиле. Али трава и птице изчезну, и сиромаси остали су опетъ сами далеко у пустомъ океану. Сада се породи међу людствомъ овимъ побуна; неки су дошли на ту злу мисао, да Колумба, ако се не би хтео натрагъ вратити, у море баце. Колумбъ се чинио као да њинову бунтовну намѣру није примѣчавао, и јоштъ еданпутъ му је испало за рукомъ да иј своимъ јаснимъ поузданѣмъ утиша; онъ је говорио, да је са своимъ досадашњимъ напредованѣмъ задовољанъ, и да извѣстну надежду има, да ће скоро цѣли доћи.

Птице су се опетъ указивале и изчезавале; сунце се рађа и залази, а лађе су единако летиле као стреле на западъ. Стра се ови морепловаца преокрену у отчаянне, и казали су, да неће далѣ ићи. Сада напрегне Колумбъ сву снагу свога духа; постоянно је онъ њима говорио, да је све узалудъ, онъ неће одъ свогъ предузећа одустати донде, докъ помоћу Божиомъ ненађе Индию. Тежко би онъ сада могао ову уплашену и узбуђену чету люди дуже у стеги држати, кадъ се неби показали слѣдујуће ноћи извѣстни трагови, кои су опомяли, да се у близости земљъ налазе. Трска и границе са црвенимъ ягодама и една вешто урезана палица пливале су. Сунце је опетъ зашло, Колумбъ је заповедио, да се стража постави, која ће пазити, неће ли преко ноћъ на какву обалу морску наићи, и ономе, кои први земљу угледа, обећао је велику награду. Найвећи је немиръ владао на лађи; ни еданъ није око затворио. На два сата после поноћи, угледа Колумбъ изъ далека неку светлостъ. Овај је светлацъ био непостоянъ, часъ је изчезавао, часъ се наново показивао; али Колумбъ је то држао за извѣстни емацъ земљъ, и зацело око два сата ујутру (12. Окт.) загрми пуцњава топова съ лађе, и узвикъ „земля, земля!“ орио се изъ уста свию. Сада полети еданъ другомъ у наручја, едни су уздисали одъ радости на пресима други. После првогъ усхићена, опомени се они своје веће дужности; и сви срдачно узвикну: „Господе Боже, тебе хвалимо ми“, кадъ је јутро приспѣло, угледаю морепловци крозъ радостне сузе, — еданъ лепъ зеленъ островъ предъ собомъ.

Сутра данъ у зору уђу у чамацъ и почну веслати къ земљи, а музика је свирала и барјакъ се вио. На обали су се скупили много обитателя острова, кои су се тако дивили редкјамъ овимъ гостима, као што су иј сами на удивление побудили. Они су били сасвимъ голи и црвене бакарне боје, безъ браде. Око главе и бокова носили су лепъ венацъ одъ шареногъ птичјегъ пера. Њиовъ говоръ био је несаяоженъ, као у животинѣ. Цео овај родъ люди био је врло подобанъ каквомъ поплашеномъ стаду оваца или срна; и тако су боязљиво, тако хитро тамо амо трчали, и изъ свега што се на њи-

ма видало, тако је мало разума произвело, да су Шпанци мислили, да то нису прави люди. Употребление вастре нису они познавали, виоћи се пламенъ држали су они за какво живо створенѣ; неразумно су ножъ за оштрину счепавали, докъ имъ крвъ изъ руку потекла није; о земљѣдѣлију ништа нису знали: мека клима и плодородна земля причинјавали су имъ непрестано пролеће и давале маниокскогъ корена изобилно и нису иј приморавале, да се брину о топлимъ халѣинама и обиталиштама. Велики животиня тамо није било, и еданъ европски велики пасъ могао је цело стадо ови плашљиви створенија у бѣгство обратити. Колумбъ богато одѣвенъ и съ голимъ мачемъ у руци стајао је на врѣу првогъ чамца, кои је до суве земљъ дошао, да би онъ први био одъ Европејца, кои у новъ светъ ступа. Њму су слѣдовали и други и у неизказаной радости срећно избављеногъ живота, после преко четрдесетодневногъ смртногъ стра' на колебајућимъ се даскама, попадаю сви на безбѣдну земљу и любили су је са усрдиемъ, онда су подигли еданъ крстъ, предъ којимъ су своју побожну молитву читали. Они су у свомъ одушевленю трчали къ своме адмиралу, грлили га, любили руку и све чинили, да би само ономъ мужу, чијемъ су животу пре неколико дана претали, своје превелико почитанѣ и своју благодарностъ указали. За Колумба донста важанъ тренутакъ! ерѣ је онъ напоследакъ оно достигао, што му се као какавъ санъ у души представљало! Сада је пакъ то предъ његовимъ очима удѣйствовано! (свршиће се)

Мале приче.

Еданъ врло добродѣтеланъ човекъ у истоку обдари роба свога са слободомъ, опреми му яку едну лађу съ потребнимъ стварма, а поредъ тога да му и новаца, да предузме путъ и да у земљи, којој му се допадне срећу себи тражи. У слободу постављени навезе се весео на море, но текъ што је мало времена на средъ мора био, али се страшна бура подигне, и све, што је годъ на лађи било, съ лађомъ заедно пропадне на дно мора, а само се онъ еданъ помоћу пливана спасе и изиђе на острово едно, кое му се учини да је необитавано Усамљенъ, очаятеланъ, упути се одъ обале долиномъ далѣ, попне се затимъ на мали еданъ брежуљакъ, гди му се на еданпутъ лепа, утрвена стазица укаже. Предузме по њој путъ далѣ и на скоро опази недалеко лежећу едну велику варошъ. Обрадованъ и обнадеженъ обрати онъ кораке свос тамо и не мало се упрепасти, кадъ ближе дође и опази, гди жители у гомилама њму на сусретъ трче, до црне земљъ предъ њимъ се кланјо и усклицаваю: „Добро намъ дошао краљу нашъ!“ донесу га у паради у варошъ у едну огромну, велачествену палату, огрну га пурпурнимъ огрточемъ, метну му круну на главу, благородници и војници положе заклетву на вѣрностъ, покорностъ и приврженостъ у име целогъ жительствога тога острова њиовогъ.

Нови владатељ мисляше да је то санъ, но почемъ се мало доцније освести, да је онъ у истини краљемъ постао, дозове къ себи старогъ едногъ човека, кои је у држави његовој први до њѣга био, и кога је судбина, као што се видало, опредѣлила, да съ њимъ кои му је више пута добре совете давао, заедно надъ островомъ влада, и пријатељски га запита; „Кажми ти мени добри пријатељу

мой, како се то догодило, да самъ я овде кралѣмъ по-
стао? Зашто ми се толика покорностъ указуе, као стран-
цу едномъ? И оће ли то тако до смрти мое траяти?”

„На то ћу ти, господару, одговори стараць, „изяс-
ненъ дати; слушай ме дакле: Духови, кои сачињавају жи-
тельство државе ове, молили су Бога, да имъ сваке го-
дине пошлѣ човека едногъ, кои ће надъ њима владати.
Богъ е саслушо и уважио сузе и молбе њинове и сваке
имъ године у еданъ данъ у еданъ сатъ дође одтуда одъ
мора човекъ еданъ, кои одма, као што си и ти на пре-
стољ постављенъ буде али влада њгова трае само го-
дину дана, затимъ га съ престола баце, одузму му све
кралѣвске украсе, војници га одвуку на обалу морску и
баце га у лађу, која га на други пуштъ островъ однесе.
Тако дакле сваки кои е пре краткогъ времена, тако мо-
ћнимъ владателѣмъ био, остане садъ самъ, безъ икаквогъ
приятеля, безъ икаквогъ утѣшителя, и проводи жалос-
танъ, усамљенъ животъ. То е судбина свию кралѣва
кои су били пре тебе, а та ће иста зацело и твоя бити,
еръ тако гласи и наређуе законъ острова овогъ“.

„А есу ли знали она“, зашита далѣ кралъ, „кои су
пре мене овде владали, будућу ту судбу њинову?“

„Есу господару, сви они то знали, али нису духа и-
мали, да обрете погледъ свой на оно, што имъ угрожава
већъ су се само веселили у саданости; сѣйностъ која њ
е окружавала, заслепила имъ е очи, те нису ништа далѣ
видили; тако имъ е изчезла година, безъ да су знали ка-
ко, и освануо имъ е, ахъ; ужасанъ данъ, безъ да су шта
за будуће убожество свое приуговорили“.

Речи ове старогъ саветника продру у душу кралѣву
и испуне е са страхомъ и бригомъ. Будући е пакъ већъ
часть една године прошла, то онъ закључи, да остатакъ
исте брижљиво на будућностъ свою обрати. „Ти си ми,
мудри човече“, рекне кралъ старцу, „будућу судбу мою
искрено саобштио, ти ћешъ ми знати и средства пока-
зати, чимъ я могу оно, што ми предстои умалити“.

„Представи себи“, одговори стараць, „да ћешъ исто
онако го, као што си на овај островъ дошао, съ њга о-
тићи, и да никада више нога твоя на њга ступити не-
ће. Оћешъ ли, да будућу судбу твою олакшашъ, то
пошлѣи одавде на необитаеми островъ онај, на кои ће-
ду те у свое време однети, посленике, кои амбаре зи-
даю, и дай ове съ раномъ напунити, да у време нужде
биће твоје на ничемъ неоскудѣва, ползуй се съ влашћу
твојомъ и отвори источнике среће за поздно оно време
невестице; и то ти совѣтуемъ, да почнешъ што пре и
да свршишъ што пре, време лети и тренутакъ, кои про-
ће, нигда се више вратити неће; а пре свега мисли на
то, да на ономъ месту, гди ћешъ доћи, ништа наћи не-
ћешъ него то, шта си одавде за време среће твоје тамо
послао.“

Кралъ одобри совѣтъ старчевъ. Съ места буду на
онај пуштъ островъ посленици, а и жители послани, и
што годъ е могао одъ блага, која е притяжавао, уште-
дити, употребљавао е на то, да будуће пребивалиште
свое украси. Тако дође време, кадъ се онъ круне од-
рећи морао; али гдѣ то нимало неужасне, него е шта ви-
ше съ великомъ радосћу дочекао магновение, да се у

његово, њиме самимъ створено царство, пресели. Го-
дина протече, баце га съ престола, одузму му све у-
красе кралѣвске и баце га, као што му е предсказано
било, на лађицу едну, која га у њгово заточение одне-
се. Онъ срећно тамо приспе и славно живљаше одъ о-
нога, шта е предосторожностъ њгова тамо у новомъ
царству, кое е онъ самъ собомъ створио, прибрала.

(*Просидба на сокаку.*) — Господична Н. млада и ле-
па девојка посѣтила е Марсель, и била е већъ наумна
вратити се родителѣма своимъ у варошицу Гепъ, прем-
да њој то башъ ние тако мило било; еръ њој се удобно-
сти и увеселения ове велике и богате приморске варо-
ши яко допале. Но све бадава, она е морала одпуто-
вати; конѣи бияу упрегнути, и постилионъ већъ е сѣо
на свое мѣсто. Јошъ неколико тренутака, па би дѣ-
војка далеко одъ красне вароши Марселя била. Но
башъ у онај паръ, кадъ се хтела попети на поштанска
кола, кадъ е већъ съ едномъ ногомъ у колима стаяла, о-
сети она, да е неко за руку уватио. Она се обазре, и
види непознатогъ у најболѣшимъ годинама човека, прият-
ни черти и благогъ израза лица у врло избраномъ одѣ-
лу; кога она никадъ до тогъ времена ние видила. Овај
непознати молио е учтиво и срдечно ову дѣвојку, да
свој одлазакъ одложи баръ за неколико тренутака, и да
га саслуша, шта ће њој саобштити.

„Али я васъ господине непознаемъ“, одговори збу-
њена дѣвојка, „шта ви имате мени саобштити?“

Но при свемъ томъ она сиђе доле съ кола.

„Ми ћемо се већъ познати и сазнати, господична“,
продужи непознати господинъ, — „но имајте доброту, и
немой те ми речъ прекинути, я већъ видимъ, да е време
сувише кратко, да е постилионъ нестрпелливъ, и да на-
валюе на полазакъ; но една едина рѣчь све ће вамъ об-
яснити. Я васъ любимъ, шта више, я васъ обожавамъ,
господична моя, и я осећамъ, да безъ васъ живити не-
могу. Я вамъ дакле подносимъ мою руку и мое има-
нѣ . . . .“

„Али колико има времена, однадъ се ми познаемо?
Я незнамъ шта ово све значи?“

„Я васъ познаемъ текъ одъ едногъ сата, я самъ
васъ садъ текъ први путъ видю, и любовъ према вами
планула е у мени као муња. Смилуйте се на мене: дай-
те ми животъ или смртъ; обете ли бити моя супруга и-
ли не? Я самъ богатъ, и имамъ преко три стотине хи-
ляда франака иманя; оба моя дѣтета изъ првогъ брака
посветила су се духовномъ реду, и я немогу већъ више
самъ живити . . . .“

Нашто да развличимо ову приповедку? Доста е то,
да дѣвојка ние одпутовала у Гепъ. Непознати госпо-
динъ искао е безъ одлаганя дѣвојку одъ њѣни родителя,
и за кратко време они се вѣнчали.

(*Гни Линдъ.*) Еданъ париски листъ приповѣда слѣ-
дујући смешни и занимљиви догађај, кои се прослављѣ-
ной и преузношеной пѣвачици Гни Линдъ случио у ва-
роши Кале-у приликомъ прелазка њвогъ изъ Францу-
ске у Енглеску, куда е ишла, да нове лавре побере: Не-
колико любителя пѣваня смишляли су свакояке планове,

да ма коимъ начиномъ набаве себи то уживанѣ, да чую дивно пѣванѣ ове пѣвачице, и постигли су своју цѣль на слѣдуюћи начинъ: Три у fine альине обучена господина достойногъ и заиста господскогъ изгледа, оду у кућу, у којој е Ђни Линдъ сѣдила, и ућу преко нѣне волѣ у нѣну собу, будући она ние никакве посѣте при-мала. „Изволѣте намъ показати вашѣ пасошѣ!“ викну о-ни опоро зачућеној пѣвачици. „Нашто то?“, запита о-на. „Нама е врло жао, но ми смо извѣштени, да една го-споя, која е врло наликъ на прослављену пѣвачицу, у нѣно име путуе и тако многимъ неприликама повода дае.“ Ђни Линдъ покаже свой пасошѣ, господа га прегледау, и рекну да е тај пасошѣ лажљивѣ и фаличанѣ. Пѣ-вачица садѣ се одѣ истине уплаши, и увѣравала ѿ и кле-ла имѣ се, да е она сушта Ђни Линдъ. „Има само едно, и то врло просто средство, коимъ би насѣ могли увѣ-рити, да сте ви права Ђни Линдъ,“ одговоре господа „а то е, да намъ за увѣренѣ нешто пѣвате.“ — Ђни Линдъ одбие срдито ово предложѣнѣ. „А, ви дакле нећете, садѣ текъ видимо, да е наша сумња основана. Ђни Линдъ ние имала кудѣ, него е пѣвала. „Дивно, прекрасно, боже-ственно!“ викну одушевљени и занешени дивнимъ гласомъ слушатели изѣ сусѣдне собе и заори се громовито уз-клицанѣ. Пѣвачица видила е садѣ своју погрешку и зам-ку, у коју е улетела. Но одушевљивѣ, кое е она про-извела, биаше тако силно, да су е они за опростѣнѣ молили сѣ толикомъ снисходителношћу да имѣ е Ђни Линдъ ову комедију опростила, и ове варалице отиду, радостни, што су побѣду одржали.

М р в и ц е.

(Особитости у Персији.) Персијанке држе истина мно-го на своју лепу косу, но оне ју не плету нити гвожђемъ у ковржице савиљу, него јој остављају нѣнѣ природни токѣ. Напротивъ тога оне су доста суетне, те покриваю мѣста гдѣ е коса опала или редна, художественомъ, као ми Европейци. На писанѣ и читанѣ оне врло мало др-же. Нѣнова е забава и радѣ шивенѣ и плетенѣ. Исто тако не занимаю се оне ни игромъ ни свиркомъ, премда оне имаю нѣжно за музику чувство; само што оне саме то не упражњаваю, него ѿ свирачи одѣ заната свиркомъ и иг-ромъ увеселяваю. Одтудѣ е вальда произишла слѣдуюћа анектода: една отиѣна Персијанка, која е учествовала у увеселявану у едномъ европскомъ салону, питала е, зашто не оставе они тај посао слугама. — Яшенѣ е пакѣ най-милна забава господа персиски; но оне се одѣ европски дама само у томе разликую, што не сѣде на коњу са стра-не него ашу као и мушкарци.

(Еданѣ Херкулѣ у почетку 18 века.) У наша време-на одликовали су се чудноватомъ тѣлесномъ снагомъ из-међу многи други нарочито неки Франке, после Фран-цузѣ Лебесниѣ, Юлиусѣ Штаркѣ и нѣговѣ отацѣ Карлѣ Штаркѣ изѣ Баварске, а особито Тиролацѣ Карлѣ Ра-по, коме су се у Петербургу и Цариграду, а и цѣломъ свету дивили. Но у почетку прошлогъ вѣка живио е неки Јованѣ Карлѣ изѣ Екенштета, кои би све ове по-стидио, да е јошѣ живѣ. Онѣ стаяше на челу едне че-те комедијаша и светски представља, био е у едно и

продавацѣ лѣкарија и ситница, и показивао е свуда не-обичну своју тѣлесну снагу. — Онѣ е дизао више пу-та едномъ рукомъ топѣ одѣ 3000 фунти (1300 ока) са зе-мљѣ и држао га е у руци, докѣ ние чашу вина испио; два коња нису га могла сѣ мѣста помѣрити; еданѣ едекѣ, кои два коња нису могла раскинути, онѣ е као коначѣ раскинуо; онѣ е еданѣ ексерѣ, кои е био едну стопу ду-гачакѣ и одѣ дебљине палца, увио рукомъ, да е изгле-дао ексерѣ као шрафѣ, носио е у зубима еданѣ фатѣ и по дугачакѣ асталѣ, а на противномъ крају одѣ астала сѣдио е еданѣ човекѣ; и чинио јошѣ многе подобне пробе својомъ дивномъ тѣлесномъ снагомъ, чему се нѣ-гови савреманци нису доста начудити могли.

Онѣ е проводио своју вѣштину задуго; а год. 1717 уапшенѣ е у Лайпцигу збогѣ куповине едногѣ коња. Онѣ се сирѣчѣ наговорити дао, купити едногѣ коња, и то да плати за први ексерѣ одѣ плоче еданѣ пѣенигѣ, за дру-ги два, за трећи четири, за четврти осамѣ, и све тако даљѣ у удвоеномъ растену, докѣ ние најпосле на нѣговѣ ужасѣ дознао, да га е коњ стао 58274, талира, кое онѣ ние могао платити. Доцниѣ давао е онѣ представљени и пробе свѣ снаге у Дрезди. Нѣговѣ у бакру изрезанѣ в-ликѣ показуе осамѣ проби нѣгове исполинске тѣле-сне снаге. Чудновато е то, да се овај човекѣ познаво и мѣшао са многимъ високимъ лицама и славнимъ уче-нимъ людма, и стаяо е сѣ њима у писменомъ саобраћану.

Д О М А њ Е Н О В О С Т И.

Београдѣ 9. Фебруара. Познато е читателјима да одѣ скоро постои еданѣ фондѣ одѣ 250 дуката, осно-ванѣ одѣ г. Вучића и г. Илиѣ Милосављивића Коларца, за држанѣ парастоса свиоу они што су на войнама за ослобођенѣ отечества нашегѣ изгинули. Данасѣ рано држанѣ е торжествену тај парастосѣ, за изгинувшѣ за вѣру и отечество. Г. Митрополитѣ чиновѣйствујући са јошѣ 12 свештени лица, говорио е сходно слово. Ка-ко Свѣтла Княгиня са кћерима, тако и гг. Попечители и многи други Сановници присутствовали су, овомъ ле-помъ и благодарномъ спомену.

— Нѣгова Скѣтлостѣ Князѣ одпUTOвала е у То-полу и Крагуевацѣ.

С Т Р А Н Е Н О В О С Т И.

— Изѣ Неаполя являю о стану тамошњи ствари врло жалостно. Непрестано јошѣ затвараю. Немирни-ци прогласили су да ће краљ дати оставку.

— По најновијемъ извѣстију изѣ Русиѣ, и царѣ А-лександрѣ у почетку месеца Априла путова ће у Ницу гдѣ му се сада мати наоди.

— Графѣ Морни све се већма удомаћава у Русију, онѣ е науманѣ сада купити едну велику добро близу Пе-терсбурга, на име свѣ жене.

— Изѣ Париза являю: да ће се у будуће са фран-цускимъ новинама блажиѣ поступати, и да неће тако стро-гимъ одговорностимъ учредници подлежати као досада.